

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1869)

τρωθούν καὶ νά δόπισθοχωρήσουν χωρὶς μάχη, γιατὶ οἱ Μανιάτες τώρα εἰχαν συνενθεῖ κι' ἔκεινοι καὶ παρακλουθοῦσσαν δόσα συνέβαιναν χωρὶς νά ρίχνουν ἔναν πυροβολισμό.

Ο Μανιάτης εἶνε ἀνδρεῖος μόνο δταν βρίσκεται ταμπουρωμένος πιστὸς ἀπὸ τοὺς βράχους τῶν βουνῶν, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀρέσει ὁ πλέοντος στήθους πρὸς στήθους, διπως συμβαίνει μὲν τοὺς στρατιῶτες τῆς Στερεάς Ἐλλάδος. (*)

Μόνον οἱ Βαυαροὶ ποὺ είχαν ἀπομεῖναι στὸν τελευταῖον καὶ πιὸ ἀπόμερο πύργο συνελέχθησαν ἀπὸ τοὺς Μανιάτες, θῶσαν τριανταένη ἐν δλω καὶ εἰχαν ἐπικεφαλῆς τους τὸν ὑπολογαγό Μάν. Ἀπέρλεκεπτα δώσας φερδεμονι, εἰχαν καταναλώσει δλα τὰ πολεμόφδια τους κι' ἔτσι δὲν τολμοῦσαν νά κάνουν κι' αὐτοὶ ἔξοδο.

Αὐτὸ τὸ κατάλαβαν οἱ Μανιάτες καὶ ἐθεραύουνταις, πλησίασαν στὸν πύργο. Μάζεψαν δάφνερες εὐφλεκτες ὅλες μπροστὰ στὴν πόρτα του, ἐβλαστήσαντας καὶ τοὺς ἔφονταν.

— Παραδοῦθε, γιατὶ ἀλλοιός θὰ καῆτε ζωντανοί.

Καὶ πράγματι, για ν' ἀποφύγουν τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσσε, οἱ πολιορκημένοι ἀνάγκαστηκαν νά παραδοῦθον.

Στοὺς αίχμαλώτους τῶν αὐτούς, οἱ Μανιάτες δὲν ἔκαναν κανέναν δημόσιον. Ἀπεντάστη τοὺς ἔδωσαν νά φάνται καὶ νά πιοῦν. Τοὺς πῆλαν ὅμως τὰ ὅπλα τους καὶ δλα τὰ σκέυη τους.

Καθώς τοὺς ἔψαχναν, βρήκαν στὸ σακκίδιο τοῦ ὑπολογαγοῦ Μάν ἔνα μικρὸ φλάσσοτο.

Καὶ τότε τὰ πράγματα ἀλλαζαν μὲν μιᾶς. Ἀπειλοῦντες μὲ θάνατο τὸν ὑπολογαγό, οἱ Μανιάτες, τὸν ἀνάγκασαν νά παλέξῃ διαφόρους σκοπούς. Τοῦ ἰδοῦ ἔκαναν καὶ για τοὺς Βαυαροὺς στρατιῶτες, τοὺς δημόσιους ἔξεβλασαν νά χορεύσουν.

Οι δικοὶ μας ἀφίξιν βέβαια ἀπ' τὴ λύσασα τους, βλέποντας τὴ γελοιοποίησι τους αὐτῆς, μὰ δὲν μποροῦσαν νά κάνουν καὶ διαφορετικά, γιατὶ ἐβλεπαν τὰ στόμια τῶν ὅπλων τῶν Μανιάτῶν στρατημένων ἔναντιν τους!

Ἐντωμετάξον, οἱ ἄλλοι Βαυαροὶ δρχισαν τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Μανιάτες για τὴν ἀπέλευθέρωσι τῶν αἰχμάλωτών τους.

Οι Μανιάτες ζήτησαν τότε ὡς λύτρα για κάθε Βαυαρὸ στρατιώτην ἔναν ισπανικὸ τάλληρο καὶ για κάθε αἰχμαλωτικὸ ἔναν Καποδιστριακὸ Φοίνικα. Σητοῦσαν τόσα λίγα για τοὺς τελευταίους, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἥθελαν νά τοὺς ἔξευτελισουν. Ἀλλὰ προτὸν συντελεσθῇ ἡ παράδοσις τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν αἰχμαλωτῶν, οἱ Μανιάτες τούς φέρθηκαν μὲν μεγάλη βαρβάροτη.

Τοὺς ἔβγαλαν δλα τὰ ροῦχα καὶ τοὺς ἀνάγκασαν νά περιπατοῦν δλόγυμνοι πάνω σὲ μυτερές πέτρες κάτω ἀπ' τὸ φλογερό κήλο. Ἐτοὶ τὰ πόδια τους γέμευσαν φριχτές πλάγες.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτούς λιποθυμοῦσαν ἀπ' τὴ μεγάλη δύψα γιατὶ δταν πήγανταν νά τοὺς νερὸν ἀπ' τὶς πτηγές, ή Μανιάτισσες ποὺ παραμόνευαν ἔκει τοὺς ἔπαιραν μὲν ἵς πέτρες.

Τέλος, σφρωστοὶ, σλήγωμένοι οἱ φωτοὶ αὐτοὶ στρατιῶταις ἀπελευθερώθηκαν καὶ ξαναγύρισαν κοντά στοὺς συντρόφους τῶν.

Μά τοια ήσαν τὰ βασινοτήρια ποὺ είχαν ὑποφέρει στὸ μεταξὺ ἀπ' τοὺς Μανιάτες, ὥστε δεκατρεῖς ἀπ' αὐτοὺς πέθαναν κι' οἱ ὑπόλοιποι ἐστάλησαν σὲ κακά χάλια στὸ νοσοκομεῖο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια

(*) Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ τῶν «ἀπομνημονεύματων» τούς, οἱ ὑπολογαγοῦς Νέζεο δίεινται ἀδύος καὶ σκληρὸς πρὸς τοὺς Μανιάτες, γιαδὸν δημοίους κάνει αιθαλέους χαρακτηρισμούς. Αὐτὸν συμβαίνει λόγῳ τῆς διτυπαθείας τῶν Μανιατῶν πρὸς τοὺς Βαυαρούς, ἀποτέλεσμα τῆς δοτούς ήσαν τὰ ἀνωτέρω περιγραφόμενα γεγονότα.

Ο ΑΛΗΣ ΠΑΣΣΑΣ Ο ΚΑΙ ΣΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙ' Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΗ ΓΚΕΑ

(Ε Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1871)

Τούρκικος συφρετὲς χαίρονταν σ' ἔκεινο τὸ σταραξιάρδιο θέαμα, ποὺ μποροῦσαν νά γαρίσουν καὶ πέτρες, καὶ τὰ ὑπερωφανίαν ἀδέρφια, τὰ ὑψηλά τελετάρια τῆς Κλεφτονιάς τῆς Ροΐμηλης, περιφρονῶντας τὸν θάνατο μὲ τὸ μαρτύριον του, τραγουδοῦν, ποὺ ἐπέλεκε μοιφολογήντας ἔκεινες τὶς ἄγριες στιγμὲς ή Ἐλληνικὴ Μούσα :

— «Ἀντώνη μον, τι θλίβεσσον κι' είσαι συλλογισμένος,

— «Ἄποδη» είδα στὸν ὄπων μον, στὸν ὄπων κοιμέμονυν.

Τριά ποτάμια πέναγαν, τὸ τρία στὴν ὁράδα...

Τόν ποτάμιον δταν δολὸ καὶ ἀλλο ἀμπατούνε,

Τὸ τρίτο ήσαν κατάμαρπο κι' ἔτεσ τὸ σπαθὶ μον.

Σῆγνα το, Γιώργη μον, έγνα το, σάν τι νά θέλη τάχα.

Τὸν λόγο δὲν ἀπόσπεσε, τὸν λόγο δὲν ἀπόσπει.

Κι' ὁ Μουχούνταρης τὸ σκυλὶ, τὸ τρισμαγωμένον.

Μὲ προσδοσι τοὺς ἐπιανέται.

Καὶ μὲ τὸ τελευταῖον ημιτάχιο φτερούγισαν πρὸς τὰ οὐράνια ζευ-

γαρομένες οι ψυχές τους !

— «Η Μνήμη τους θὰ μείνη ἀγήραστη δσο θὰ μείνη καὶ τῆς Ἐλ-

λάδας.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1867)

— Βάλτε τὸ χέρι σας στὴν καρδιά μου. Δὲν εἰν' ἀλήθεια πᾶς χτυπάν μὲ τρόπο δαυνήσιστο.

Ο γατάρδος, ἀφοῦ τὴν ἔξέτασε, ἀποκρίθηκε :

— Χτυπάει ἀλλόκοτα, κυρία !

«Ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ λόγια δ σύζυγός της δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μά κραυγή, καὶ τὰ δυνατά χέρια του ἀρχισαν νά τρέμουν.

Πειαὶ ήταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἀρρώστεια; Ήταν σοβαρή, θανάσιμη ίσως;

— «Ω! γιατρέι φώναξε. Οτι ἔχω εἶνε δικό σας, ἀν θεραπεύεσσε τὴν πριγκηπίσσα.

Μά ἐκείνη εἶπε τὸ τόπο της χαμεγελώντας.

— Μήν ἀνησυχεῖτε... Δὲν εἰνε τίποτε, θά δητε... Νοιώθω τώρα τὸν ἔσαυτο πολλὰ καλύτερα, καὶ φαντάζομαι διτὶ δήμοσος οὗπον διεργάσησαν.

— «Ολοὶ τότε ἔψυγαν καὶ τὴν ἀφήσαν νά κοιμηθῆ...

IV

— Βλέπεις πῶς γελιύσουν; φώναξε μ' ἔνα θριαμβευτικὸ γέλιο ή πριγκηπίσσα πους ἔναντις της αὐτοῦ τὸν ἔραστη της.

Μά ὁ ἀράστης ποὺ είχε βγῆ ἀπ' τὴν κρύπτη του, άνατριχιάζει ἀκόμα ἀπ' τὸ φόβο του κάτω ἀπὸ τὰ σεντόνια, σὰν νὰ τὸ δίχαζεν βάλει γυμνὸ ἐπάνω. καὶ χτυπούσε τὰ δόντια του.

— Η πριγκηπίσσα τὸ εἰδε αὐτὸ καὶ εἰδε ἀκόμα πῶς ήταν καταλλωμός.

Καὶ τότε, μὲ τὴν καρδιά της γεμάτη περιφρόνησι, ἔδιωξε ἀπὸ της κρεβάτιας τὴς κι' ἀπ' τὸ σπίτι της αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο ποὺ είχε φύρωσε, ἔνων ἐκείνη ἔξεβετε τὴ ζωὴ της στὸν τρομερώτερο κίνδυνο. γιά νὰ τοῦ διατοθεῖται τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς.

CATULLE MENDES

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1841)

ἐνα «άμαξαι μὲ κατοίκες», στὸ όποιο δὲν ἀνεβήσαμε ποτέ. Ἐγὼ μάλιστα είμαι διληγότερος μὲν ἀνθρώπων ποὺ είχε φύρωσε, ἔνων ἀκόμη ἔξεβετε τὴ ζωὴ της στὸν τρομερώτερο κίνδυνο.

Μον δίνετε ἔνα λικέδη ἀπόμενο...»

— Δὲν πρέπει κανεὶς ποτὲ ν' ἀπελπίζεται γιὰ τὴν πραγματοποίησι ἐνὸς δινέρδου. Συνάντησα τὸ περασμένο φυινόπωρο τὸν Σαντπλέ σὲ μιὰ δεντροστοιχία τοῦ πάρκου Μονσώ. Είχε πολὺν ἀλλαζεῖ ὃνδεσσος ποτὶ τὴν τελευταῖα φορά ποὺ τὸν είδα. Είχε σπάσιο, είχε φαλαρικούν, είχε στεγνούσσει... Τὸ βλέμμα του ήταν ἀπλανὲς καὶ τὸν εσπρωχαν—γιατὶ είχε προσβληθῆ ἀπὸ ἡμιπληγά—σ' ἓντα μηχανικὸ ἀμάξακι, σὰν ἔνα παιδί.

Βλέποντας μὲ, ἔκανε μὲν δικόιον κάποια κίνησι χαρᾶς καὶ είπε σιγανὸ στὸν ὑπέρηπτο ποὺ τὸν ἔσχεν νά σταθῇ λίγο.

— «Ε, λοιπόν, φίλε μου, μον είπε χαμογελώντας πικρὰ σὰν μάρτυρας, δὲν θέλω πεια νά ζητησε τίποτε τὴ ζωὴ. Μον τὰ ἔδωσε διλαδά, καθὼς βλέπεις... Νά κατὸ ἀμάξακι μου μὲ τὶς κατοίκες...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

(Η Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1852)

λεπτὸ αὐόρη κι' ὃ νόδες θ' ἀκούμποναν στὸ θέαρος. Μά ἐκείνη τὴ συηγή συνέβη κατὶ τὸ τρομερό. Τὸ άρεστόν κλυδωνίστηκε ἀπότομα, ἀναποδογύρισε καὶ καρφώθηκε στὴ γῆ, ἔνων συγχρόνως ἐπισημειώθηκε στὴν ποταμού τοῦ. Τὸ θέαμα ήταν άντωνιστικό. Ή δύν γνωμένες τρελαδήηκαν ἀπὸ τὸν φόβο τους. «Οσο γά τὸ διπύρο Γουάλερο, αὐτὸς είχε γίνει νέα κομμάτι καρβούνο...

— Καθὼς βλέπεις, λοιπόν, έχουμε δίκηρο νά μη λογαριάζουμε τὴ ζωὴ μας. Ξέρουμε δὲτε εἴκει ποὺ τρέχουμε πρὸς τὴν εὐτυχία, ή μοιαστεῖτε ποὺ στην ποταμού σας... Τὸ διπύρο θέλω νά καθετοῦμε στὸν ποταμό, καὶ μια τρελεπτὴ φίλη γιά να μᾶν παρηγόρη. Καὶ σᾶς βεβαίως δια μάγαπαι τὸσο πολὺν, ώστε πιθανεῖται νά τὴν ἐγκαταλείψουμε η γίνουμε χίλια κομμάτια!

Καὶ πρόγραμμα, καθὼς ἔχαρισθωσα, οἱ ἀεροτόροι είναι οι πιὸ τυχεροὶ ἔρωτεμνοι. Μόνο που η εὐτυχία τους δὲν διαρκεῖ καμια φορά, παρὰ δισ οἶνα πέταγμα τοῦ άρεσταν.

PENE MARΣΩ

NANI.. NANI..

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1863)

τοῦ επιτέλους μὲ γλυκεῖα φρονή. Άρκετα ἔσκανε νάνι-νάνι οὐαὶ μορφ... Μιοή ώδα τούρα μὲ στηθοκεπτεῖτε... Διάβολε... Βλέπω πῶς ξέρετε καὶ διαλέγετε καλλά τὰ μαξιλάμα σας...

Ταραγμένος ὁ γιατρὸς πετάχτηκε ἐπάνω καὶ ζήτησε κλιλεῖς συγγνῶμης.

— «Ενούσιας σας! Ενούσιας σας! τοῦ εἰπειτε... Μάθαμε καὶ πᾶς περάστε τὴ νόχα σας... Μάζαντε δὲν ὑπέρηπτες σας... Καὶ γιά νὰ σᾶς ελγαμούσθασι, πού, παρ' όλη σας τὴν κούραση, φιδατεῖς μὲ δῆτε, θὰ σᾶς στείλω κι' ἔγων είκοσι χιλιάδες φωάγκα γιά τὴ φωτιή μητέρα πού ξεγενήσατε καὶ τὰ πέντε παιδιά της...

ALDERT LEROU